

Hyllning till morföräldrarna

Törs vi våga kalla Marias föräldrar för ”Jesu morföräldrar?” Vår Herres morföräldrar. Betraktelse inför den heliga Annas och helige Joakims minnesdag den 26 juli

2009-07-11

Folkfromheten har givit Vår Frus föräldrar en hedersplats. För den fromma känslan spelar det ingen roll, att deras namn först dyker upp på 100-talet. Framför allt är vördnaden för sankta Anna

förknippad med vackra legender. Mest känd är episoden om Marias tempelgång, som tagits in i liturgin och i den romerska missalen heter *In Presentatione beatae Mariae Virginis*. Joakim och Anna tar med sig sitt treåriga barn till Jerusalems tempel, för att hon där ska uppfostras bland tempeljungfrur. Konsten har med kärleksfulla målningar framställt det ögonblick, när barnet går uppför den stora trappan till templet – ensamt och utan att vända sig om, ibland med ett ljus i sin hand. Nedanför står föräldrarna kvar; däruppe tar översteprästen emot henne. Ibland har konstnären målat templets jungfrur i ett sidorum, medan de väver ett färgrikt förhänge till templet. Enligt legenden hade Maria uppdraget att väva det purpurfärgade yllet.

Anna och Joakim är helt och hållet hemmahörande i det Gamla Förbundet. De står i urfädernas

tradition, till vilka Gud *många gånger och på många sätt* (Hebr.1:1) talat och i tro hade alla dessa dött utan att ha fått vad de blivit lovade (Hebr. 11:13) Och samtidigt står de på tröskeln till det Nya Förbundet. De kliver till och med över den en aning, i likhet med Elisabeth och Sakarias, Simeon och Hanna och Johannes Döparen. Ty de tillhör dem, som Jesus kallade saliga: *Men saliga era ögon som ser och era öron som hör. Sannerligen, många profeter och rättfärdiga har längtat efter att få se det ni ser, men fick inte se det, och höra det ni hör, men fick inte höra det.* (Matt.13:16-17)

Törs vi våga kalla Marias föräldrar för "Jesu morföräldrar?" Vår Herres morföräldrar och vår Frälsares Jesus Kristus ... Det låter opassande, nästan anstötligt ... Obehaget är kanske rotat i vår oförmåga att inordna det ofattbara i "*Verbum caro factum est – Odet som blivit kött*" som en realitet

full av jordiska konsekvenser. Joakim och Anna kan inte ha känt detta obehag. De gladdes sig säkerligen och var inte förvånade. För naturligtvis var deras dotter Marias son deras barnbarn.

I konsten och på andaktsbilderna är *Anna-själv-tredje-framställningen* känd. Ibland sitter den barnsligt lilla Maria och det likaså lilla Jesusbarnet i Annas knä. Andra gånger – mindre naivt och mer i beaktande av åldersskillnaden – undervisar Anna – ofta med huvudduk – en flickaktig Maria med utslaget hår och tittar på Jesusbarnet. Anna uppfostrar sin dotter. Och även här känner vi en aning obehag: Maria som ett barn, som behöver uppfostras?

Hur många tankar väcker inte denna självklarhet! Marias själ och hjärta var helt och hållet inriktade på Gud. Men hon behövde en familjs uppfostran. Joakim och Anna

berättade för henne om Israels folks historia, förklarade dess tradition, entusiasmerade hoppet om Messias, lärde henne familjens böner och den personliga bönen och förklarade dekalogens bud.

Marias föräldrar visste naturligtvis ingenting om sin dotters speciella benådning. Men de har säkert i sitt barns anletsdrag sett en återspeglning av *Magnificat*, känslan för skapelsens transparens gentemot Skaparen: charmig i leken, hänförd över djur och växter, koncentrerad i arbetet, glad i lydnaden och tillgiven alla.

Senare kommer Anna och Joakim att dra sig tillbaka, när den unga modern samlar sina första erfarenheter som sådan. Men uppdraget vad gäller fostran är inte slut för Marias föräldrar. De upptäcker en ny karisma: att vara morföräldrar. De kommer undan för

undan ha märkt skillnader i att vara föräldrar och morföräldrar.

Idag hotar det äkta mor- och farföräldraskapet att försvinna.

Traditionerna luckras upp, hedniska beteendemönster tar över.

Massmedierna tar den plats, som tidigare tillhörde familjelivet och basunerar ut sina uppfattningar om livet, familjen, religionen och moralen utan känsla för den mänskliga värdigheten. Dessa dubiösa beteendemönster – och inte den kristna uppfattningen om familjen – anses idag i det offentliga livet som ”normala”.

Då gäller det att upptäcka den nya karisman – som Joakim och Anna – och föra den vidare. Det kan vara ett första steg för att uppmuntra andra att ge vidare förlorade rikedomar vad gäller mänsklighet och en meningsfull tro.

Mot denna bakgrund framstår Joakim och Anna som de äkta ikonerna i morföräldraskapets fullhet. Vi låter deras minnesdag utmynna i en hyllning till Jesu morföräldrar men också till våra egna, både mor- och farföräldrar.

En betraktelse av Josef Arquero

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
hyllning-till-morforaldrarna/](https://opusdei.org/sv-se/article/hyllning-till-morforaldrarna/)
(2026-02-22)